

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. С., 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Галина Хр. Нейчева
Симеон Ил. СветоС.

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
в присъствието на прокурора Д. Ив. Ст.
като разгледа докладваното от Галина Хр. Нейчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20212200600441 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и е по реда на чл.313 и следващите от НПК. Образувано е по протест на РП – С. срещу Присъда № 260073/02.09.2021 г. по НОХД № 173/2020 г. по описа на РС – С..

С атакуваният съдебен акт първоинстанционният съд е признал подс. В. ЕНЧ. СЛ. за невиновен в това, че около 20:00 часа на 19.11.2019г. в с. К., обл. С., в съучастие с В. П. В. от с. К., в качеството си на съизвършител, запалил имущество със значителна стойност – тухлена сграда – едноетажна къща, състояща се от две стаи, на стойност 7700,00 лева, ведно с движимо имущество в нея, както следва: дървена спалня с дюшек, русенско легло с дюшек; дървена маса малка; телевизор малък неустановена марка; устройство за Булсатком; пердета; нощно шкафче; гардероб; детско яке от изкуствена кожа; детско яке от изкуствена кожа; яке шушляково; обувки детски, черни; дънки детски, сини; дамска пола от текстил; чувал с детски употребявани дрехи с тегло 15 кг.; буркани с домати салата; бутилки олио; леща; червен пипер; паричната сума от 100,00 лева, всички вещи на стойност 1094,40 лева или всичко на обща стойност 8794,40 лева, собственост на Е.П.А. от с. К. като го оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

Със същата присъда съдът е признал подс. В. П. В. за невиновен в това, че около 20:00 часа на 19.11.2019г. в с. К., обл. С., в съучастие с В. ЕНЧ. СЛ. от с. К., в качеството си на съизвършител, запалил имущество със значителна стойност – тухлена сграда – едноетажна къща, състояща се от две стаи, на стойност 7700,00 лева, ведно с движимо

имущество в нея, както следва: дървена спалня с дюшек, русенско легло с дюшек; дървена маса малка; телевизор малък неустановена марка; устройство за Булсатком; пердета; нощно шкафче; гардероб; детско яке от изкуствена кожа; детско яке от изкуствена кожа; яке шушляково; обувки детски, черни; дънки детски, сини; дамска пола от текстил; чувал с детски употребявани дрехи с тегло 15 кг.; буркани с домати салата; бутилки олио; леща; червен пипер; паричната сума от 100,00 лева, всички вещи на стойност 1094,40 лева или всичко на обща стойност 8794,40 лева, собственост на Е.П.А. от с. К. като го оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. Със същата присъда районният съд се е произнесъл относно веществените доказателства по делото и е постановил направените разноси да останат за сметка на държавата.

В протеста първоинстанционният съдебен акт е оспорен и се твърди, че по производството били установени еднозначни доказателства за това, че подсъдимите С. и В. са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

В депозираното допълнение към протеста са изложени подробни съображения по заявените първоначално оплаквания. Развита е тезата, че съдът е кредитирал показания, които не е следвало да кредитира и е игнорирал част от доказателствения материал, а именно съставените протоколи за доброволно предаване, показанията на свид. Р. и свид. Я.. Заявява се, че с оглед отстраняване на противоречията в показанията на свид. Я. и уточняване на показанията на свид. Р., следвало да се проведат допълнителни разпити. От въззивния съд се иска да отмени първоинстанционната присъда, подсъдимите да бъдат признати за виновни в извършването на престъпление по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и да им бъдат наложени съответните наказания.

По делото е постъпил отговор на протеста от адв. С., защитник на подс. С., в който се твърди, че присъдата на РС - С. е правилна и обоснована; че внесеният от РП – С. обвинителният акт не отговаря на изискванията за обоснованост; че правилно съдът е констатирал съществуващи противоречия между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт; че няма реална оценка на движимите вещи и недвижимият имот; че е налице непълнота в диспозитива на обвинителния акт; че не било възможно да се преодолее в хода на съдебното следствие откритата празнота и противоречия в обвинителната теза. Твърди се, че присъдата е мотивирана и аргументирана, базирана на събраните в съдебната фаза писмени и гласни доказателства. Настоява се да бъде потвърдена оправдателната присъда на СлРС.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на ОП – С. изразява становище, че от събраните по делото доказателства действително обвинението не е доказано по несъмнен начин - липсвал оглед на местопроизшествие, нямало протокол от Пожарната служба за посещение на пожара, данните за който били само в експертното заключение. Обвинението се базирало единствено на следствения експеримент, който нямал доказателствена стойност по съображенията изложени от първоинстанционния съд. Счита

обвинението за недоказано. Моли съда да се произнесе по протеста и съображенията изложени в допълнението към него. В случай че при проверката на присъдата бъдат установени допуснати процесуални нарушения, моли съда да я отмени.

Защитникът на двамата подсъдими моли оправдателната присъда да бъде потвърдена като правилна, мотивирана и обоснована, а протестът – да не бъде уважаван. Счита, че на досъдебното производство били допуснати много грешки, които не можело да бъдат отстранени по време на съдебното следствие.

Двамата подсъдими се присъединяват към становището на защитника си и заявяват, че искат да бъдат оправдани.

СлОС като взе предвид оплакванията, съдържащи се в протеста, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивният протест е подаден от надлежна страна в срока по [чл. 319, ал. 1 НПК](#) и отговаря на изискванията на [чл. 320 НПК](#), поради което е процесуално допустим, но разгледан по същество е неоснователен.

Съдебното производство пред първоинстанционния съд се е развило по общия ред съгласно правилата, уредени в Глава XX от НПК. Районен съд - С. е положил всички усилия за изясняване обстоятелствата по делото и въз основа на събраните гласни, писмени и веществени доказателствени източници, както и експертни заключения е направил обосновани изводи по фактите. Настоящият въззивен състав, след проверка и анализ на доказателствения материал по делото, намира за безспорно установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

Подс. В. ЕНЧ. СЛ. е на 28 години, български гражданин, неграмотен, не е женен, не работи, не е осъждан.

Подс. Велчо Петров В. е на 36 години, български гражданин, неграмотен, не е женен, не работи, осъждан.

Двамата подсъдими живели в с. К., общ. С. и били в приятелски отношения помежду си.

Свид. Е.П.А. живеела в същото село, където притежавала едноетажна къща, състояща се от две стаи, във всяка от които се влизало от двора през отделна врата. На 19.11.2019г. около 20:00 часа в дома ѝ възникнал пожар. Тя не била там и когато разбрала, че къщата ѝ гори, отишла на място и установила, че цялата покъщнина е изгоряла, както и част от дома ѝ. Дошлите на място служители на РД „ПБЗН“ – С. изгасили пожара с помощта на хора от селото.

Видно от заключението на изготвената по делото пожаро – техническа експертиза, пожарът е възникнал от внасяне на открит източник на възпламеняване като за запалване на огневия импулс е възможно да е използвана и запалима течност.

Стойността на запалената жилищна сграда към момента на деянието възлиза на

7 700 лв., а стойността на изгорелите в къщата вещи – на 1 094,40 лв. Това е видно от заключението на изготвената на досъдебното производство съдебно – строителна техническа и оценителна експертиза.

С протокол за доброволно предаване от 23.11.2019г. подс. С. предал дрехи - 1 бр. черно горнище на анцуг със сини кантове и 1бр. джинси, кафяви на цвят, поставени в черен плик, запечатан с лепенка с № В 6629 на ОД на МВР- гр. С.. На втората страница на същия протокол съставилия го полицейски служител – свид. П.Р. е отбелязал изявлението на подс. С., че „с предадените от мен дрехи бях облечен, когато запалихме къщата на вдовицата в село К. преди три дни“.

С протокол за доброволно предаване от 23.11.2019г. подс. В. е предал 1 чифт маратонки, синьо – бели на цвят с надпис „Adidas“ № 44 със сини връзки, 1 бр. черен анцуг (долнище) със странични джобове и надпис „BMW“, 1 бр. черно шушляково яке с бяла подплата, поставени в черен плик, запечатан с лепенка с № В 6629 на ОД на МВР- гр. С.. На втората страница на същия протокол съставилия го полицейски служител – свид. П.Р. е отбелязал изявлението на подс. В., че „с предадените дрехи бях облечен, когато запалихме къщата на вдовицата преди два дни, като мисля че беше в сряда вечерта в село К.“.

Тази фактическа обстановка въззивният съд прие за безспорно установена въз основа на събраните по делото доказателства. Същата е възприета по идентичен начин и в протестираната присъда и кореспондира с наличните по делото доказателствени материали, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, а пред настоящата съдебна инстанция не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства.

Протестираната присъда е постановена след като първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си във връзка с [чл. 13](#) и [14 от НПК](#), за обективно всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка. Спазил е и процесуалният ред за събиране и проверка на доказателствата.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразен правен извод, че подсъдимите С. и В. не са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 330, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, тъй като по делото не се установи по безспорен и категоричен начин, на инкриминираната дата – 19.11.2019г. около 20:00 часа в с. К., общ. С., в съучастие помежду си като съизвършители да са запалили имущество със значителна стойност – сграда на стойност 7 700 лв. и вещи на стойност 1 094,40 лв., всичко на обща стойност 8 794,40 лв., собственост на Е.П.А. от същото село.

Правилно първоинстанционният съд е преценил, че по делото не са събрани безспорни доказателства за авторството на деянието и тъй като предвид разпоредбата в чл. 303 от НПК присъдата не може да почива на предположения и съдът следва да признае едно лице за виновно единствено и само, когато обвинението е доказано по несъмнен начин, е признал двамата подсъдими за невиновни и ги оправдал по повдигнатите им обвинения.

Този извод на съда настоящият въззивен състав, счита за правилен и в конкретният случай единствено възможен, поради което твърдението във въззивния протест, че са установени еднозначни доказателства за това, че подсъдимите С. и В. са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 330, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК е неоснователно. При цялостния анализ на доказателствения материал въззивният съд също не откри доказателства, които по несъмнен и безспорен начин да установяват участието на двамата подсъдими в процесното престъпление, поради което обвинението не е доказано.

Установеното безспорно от събраните по делото доказателства е, че на инкриминираната дата действително е имало пожар в с. К., общ. С. и изгоряло имущество на свид. А.. Видно от нейните показания, тя не е видяла кой е запалил къщата ѝ, нито е разбрала от хората, двамата подсъдими да са направили това. Единствено за подс. В. твърди, че го е видяла да ѝ „гаси къщата“ .

На досъдебното производство не е извършван оглед на местопроезшествие, няма протокол за посещение на служители на РД „ПБЗН“ – С. на пожара.

На 25.11.2019г. за времето от 16:05 часа до 16:15 часа е извършен следствен експеримент с участието на В. П. В. в качеството му на свидетел. На същата дата за времето от 16:30 часа до 16:40 часа е извършен следствен експеримент с участието на В. ЕНЧ. СЛ. също в качеството му на свидетел. Изготвени са два протокола към които е приложен и снимков материал. Двата следствени експеримента са извършени, за да се проверят и уточнят данни, получени от разпита на двамата свидетели. След привличането им като обвиняеми обаче, дадените от тях свидетелски показания нямат никаква процесуална стойност, поради което данните от двата следствени експеримента, районният съд правилно е изключил от доказателствената съвкупност. В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд са разпитани в качеството на свидетели поемните лица Т.П. и С.Д., както и техническия помощник В.М., участвали в следствените експерименти, но след като проведените следствени експерименти нямат процесуална стойност, от доказателствената съвкупност следва да отпаднат и показанията на тези свидетели.

Показанията на свид. Г.А. не съдържат данни за извършителя на палежа и не кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което въззивният съд не ги кредитира. Същият свидетел твърди, че сутринта на 19.11.2019г. около 10:00 часа бил на улицата и след известно време хора започнали да крещат, че къщата на свид. Е. А. е запалена, а от данните по делото се установява, че пожарът е бил около 20:00 часа на същата дата.

Показанията на свид. П.Р. следва да бъдат кредитирани само в частта, че е съставил двата протокола за доброволно предаване от 23.11.2019г. и във всеки от тях е записал това, което са му казали подсъдимите. В останалата им част, както правилно е приел и първоинстанционният съд, показанията на свидетеля са вътрешно противоречиви и не следва да бъдат кредитирани. В допълнението към въззивния протест прокурорът твърди, че двамата подсъдими сами са заявили в протоколите за доброволно предаване, че предават

дрехите, с които са били облечени вечерта, когато са запалили къщата на вдовицата, имайки предвид къщата на свид. А.. Тези техни изявления в двата протокола за доброволно предаване обаче нямат никаква доказателствена стойност. Те нямат характеристиките на обяснения на обвиняемия, депозиран при спазване на процесуалния стандарт за защита правата на разпитвания, поради което и не могат да бъдат ползвани като доказателствен източник. Касае се за уличаващи признания, направени от подсъдимия в официалния му контакт с полицейски служители, без достъп на лицето до правна помощ и без разяснения относно техните последици. (В този смисъл е трайната съдебна практика - Решение № 26 от 25.01.2011г. по н.д. №644/2010г., ВКС, II н.о.; Решение № 110 от 20.05.2010г. по н. д. № 19/2010г., ВКС, II н. о.; Решение № 128 от 1.08.2016г. по н. д. № 126/2016г., ВКС, III н. о., НК; Решение № 146 от 01.06.2017г. по н.д. №332/2017г., ВКС, II н. о).

Неправилно в протеста прокурорът е приел, че следва да бъдат кредитирани показанията на свид. Р. и в частта им, в която твърди, че когато са пътували заедно с двамата подсъдими след издирването им в с. С., те са направили самопризнания за извършения от тях палеж на дома на свид. А.. Действително свид. Р. свидетелства за извършено от свид. Я. „събеседване“ в автомобила с двамата подсъдими, при което те били пияни и „споделили“ за извършен от тях палеж дни преди процесния такъв. Показанията на свид. Р. в частта, в която пресъздава проведените от свид. Я. с подсъдимите С. и В. „беседи“ по естеството си представляват недопустимо доказателствено средство, тъй като не разкриват възприети от него факти и обстоятелства от осъществилата се фактическа обстановка, а единствено пресъздават осъществените „беседи“, които са недопустим способ за събиране на доказателства по НПК. В рамките на образувано и течащо наказателно производство не могат да се използват извънпроцесуални методи за събиране на доказателства, каквато на практика се явява „беседата“, за извършване на която не е налична регламентация. Показанията на свид. Р., пресъздаващи това нерегламентирано действие, не могат да бъдат ползвани в настоящото производство за установяване авторството и вината на подсъдимите.

Не може самопризнанието да бъде заместено с показания на възприел го полицейски служител (станало му известно в рамките на разследване на престъпление), тъй като това представлява заобикаляне на закона и постигане на доказателствени резултати по ред, различен от посочения в НПК. Поради това, показанията на този свидетел, в посочената част, не могат да бъдат използвани. В този смисъл е и практиката на ЕСПЧ - делото Д.М. срещу България (D. Mitev v. B., Application no 34779/09), с тази разлика, че в настоящия случай няма доказателства за физическо или психическо въздействие върху подсъдимите от страна на полицейски служители.

След като съдът не може да кредитира показанията на свид. Р. в цитираната част е без значение дали при събеседването двамата подсъдими са говорили за процесния или за друг палеж, поради което не беше проведен допълнителен разпит на свид. Р. за уточняване на показанията му. Не беше проведен и допълнителен разпит на свид. Я. за отстраняване на твърдяни в протеста противоречия в показанията му. В по-голямата част от показанията си

този свидетел възпроизвежда това, което му е станало известно при събеседването му с двамата подсъдими и по – изложените по - горе съображения в тази им част показанията му не следва да бъдат кредитирани. В останалата им част показанията му отново не разкриват възприети от него факти и обстоятелства от осъществилата се фактическа обстановка, а единствено пресъздават слухове и чужди възприятия („Цялото село твърдеше...“, „...Е.... като я разпитахме тя каза, че“, „От Е. знам.....“), поради което въззивният съд изключи от доказателствения материал по делото изцяло показанията на свид. Я..

Окръжният съд кредитира частично показанията на другият разпитан полицейски служител – свид. Ц. В., само в частта им, че на 22.11.2019г. от хората в ромската махала на с. К. установили, че на 19.11.2019г. двамата подсъдими са били в махалата и са напуснали на 20.10.2019г., тъй като са отишли да работят в с. С.. По изложените съображения относно недопустимостта на проведените „беседи“, окръжният съд не кредитира показанията на свид. В. в частта им, за това какво е чул при провежданата „беседа“ с подс. В. след довеждането на двамата подсъдими в Участъка в гр. С..

Обосновано първоинстанционният съд се е доверил на показанията на свидетелите И.А. и А.Р., както и на писмените доказателства, всичките безпротиворечиви, взаимнодопълващи се и относими към предмета на делото; на заключенията на съдебно – строителната техническа и оценителна експертиза и на пожаро – техническата експертиза, които допринасят за изясняване конкретни обстоятелства по делото. Правилна е преценката на районния съд, че показанията на свид. А.Р. не противоречат на останалия доказателствен материал и ги е кредитирал изцяло. Този свидетел е категоричен, че не знае кой е запалил дома на свид. А.. Отрича да е чул от съселяните си двамата подсъдими да са извършили палежа, като уточнява, че в селото се разнесъл такъв слух, но след като двамата подсъдими били задържани и отведени в полицията. Свид. И.А. пък свидетелства за начина на строеж на част от къщата на свид. А., за състоянието на покъщнината ѝ след пожара и за това, че е разбрал, че подсъдимите запалили къщата след като полицаите ги извикали.

Първоинстанционният съд е изложил последователни съображения (които и въззивната инстанция споделя) за това, коя част от обясненията на подсъдимите кредитира и защо, и правилно е заключил, че обясненията им в частта, в която отричат да са извършили деянието не се оборва от останалите писмени и гласни доказателства, поради което и предвид липсата на други процесуални способи за проверката на достоверността им ги кредитира.

При така обективно направения анализ на събраните доказателства, не може да бъде направен друг правен извод, освен че обвинението срещу двамата подсъдими е недоказано и като закономерна последица от това, правилно са признати от първоинстанционния съд за невиновни и оправдани по повдигнатите им обвинения по чл. 330, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Въззивната инстанция, след извършената цялостна проверка на присъдата, не намери основание за различен правен извод. Няма основание за уважаване и на заявената в съдебно заседание пред въззивния съд претенция от представителя на ОП – С. за отмяна на

присъдата и връщане на делото за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения. Окръжният съд провери обжалваната присъда и относно съблюдаването на процесуалните правила, при което констатира липсата на нарушения, съставляващи основание за отмяна на съдебния акт. Не са налице нарушения на съдопроизводствените правила, довели до ограничаване правата на страните в наказателното производство.

Липсват основания за изменяване на съдебния акт и в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото, както и в частта относно приложението на чл. 190, ал. 1 от НК за направените по делото разноски.

След като въззивната инстанция не намери основания за отмяна или изменение на атакуваната присъда, следва да я потвърди.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, С.ският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260073 / 02.09.2021г., постановена по НОХД № 173 / 2020 г. по описа на Районен съд - С..

Решението не подлежи на касационна жалба и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____